

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον κι' ἑβδομον μετροῦντες χρόνον
ὅτ' ἡ γῆν ἑδρεύομεν τῶν Παρθενῶνων.

Ἐδδὸμν τοῦ Μαρτίου καὶ δεκάτῃ
κι' ὁ Γονατᾶς πηγαίνει ὅτ' οὐ Παλάτι.

Χίλια κι' ἑννιάκόσα κι' ἓνα
κι' ὅλο τὰ συνειθισμένα.

Ποῦντος ἑπτακόσα κι' εἰκοσιεννιά,
πόλεμοι καὶ στάσεις ὅτ' οὐ καχπὲ-ντουνηᾶ.

Συλλαλητήριον τοῦ Φαδουλᾶ,
ποῦ παρευρίσκονται λάλοι πολλοί.

Πάλιν, ἄνδρες Ἀθηναῖοι,
μὲ κυττάτε κεχηναῖοι,
κι' ἡ βροντῶδης μου φωνὴ
τὰς ψυχὰς σας συγκινεῖ
ὅτ' οὐ ἀγῶνα τουτονί.

Μαζευθήκατ' ἑδῶ πέρα

ὅτ' οὐ Ζαππεῖου τὸν ἄερα,
καὶ πάλιν πῶς λιμὸς ἐπαπειλεῖται.

ὅθεν σήμερα κι' ἐγὼ
δίχως νὰ πολυλογῶ

τὸ δένδρον τοῦ Ζαππεῖου σκαρφαλόνω, συμπολίται,
τοῦτο μου τὸ βῆμα, τὸ χλοᾶζον κι' ἄνθηρόν,
ἀπαγγεῖλω πέντε νικελίνων δεκαρῶν.

Μαζευθῆτε πιδὲ πολλοί,

καὶ ὅτ' οὐ δένδρου τὰ κλαδιά
τοῖου τοῖου σὰν πουλὶ
θὰ φωνάζω, βρὲ παιδιᾶ.

Πάλιν αὖρα ψιθυρίζει,
καθὼς λέγουν, ὅτ' αὐτὴς
τῶν ἐρώτων ἐνθυμίζει
τὰς στιγμὰς τὰς τελευταίας.

Χλόην κάθε γῆ γεννᾷ,

πόση χόρτων ποικιλία!
γύρω λόφοι καὶ βουνὰ
διηγούνται μεγαλεῖα.

Τοῦ Μαρτιοῦ τὸ χελιδόνι

ζανακτίζει τὴ φωνηρά του.

κάθε μύτη χαμηλόνει

μὴ δεχθῇ τὴν κουτσουλιά του.

Θάλλουν τᾶνθη τῶν λειμώνων,
κι' ἡ μεγάλ' ἡμέρα φθάνει,
ποῦ ὅτ' οὐς ἰσκιούς τῶν προγόνων
ὁ καθεὶς θὰ ξεθυμάνῃ.

Ἀθηναῖοι συμπολίται,

τὸν Θεὸν εὐχαριστεῖτε,
ποῦ σὲ τούτους μας τοὺς χρόνους
δὲν σὰς ἔκανε προγόνους.

Πάλιν δάδες καὶ δαδιά,
κι' ἀνδραγαθημάτων πλοῦτος...
Τί χαρὰ μου, βρὲ παιδιᾶ,
ποῦ δὲν ἔγινα τοιοῦτος.

Ὁ στωμύλος Γονατᾶς

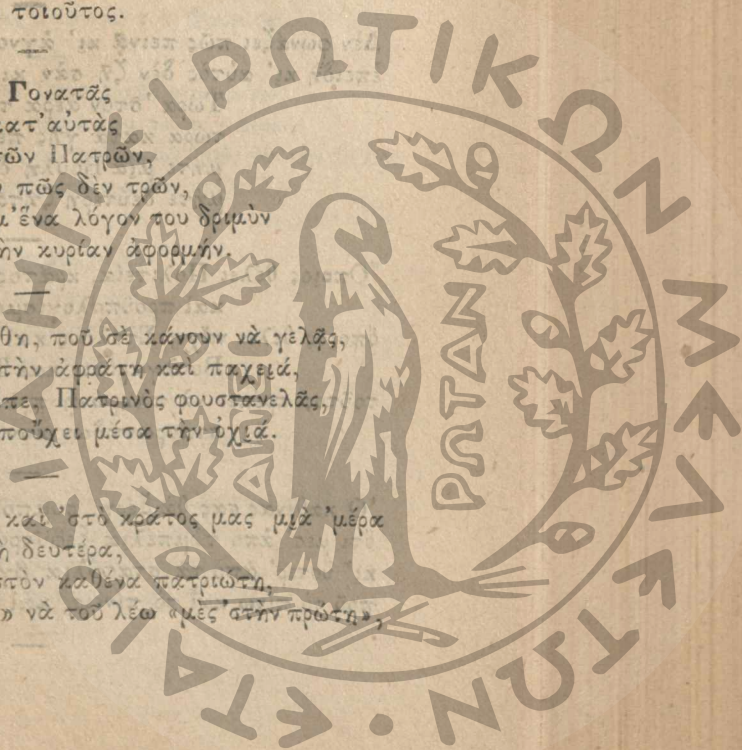
εἰς Ἀθήνας κατ' αὐτὰς
ἀφίχθεις ἐκ τῶν Πατρῶν,
ποῦ φωνάζουν πῶς δὲν τῶν,

σὰς ἐξήγησεν εὐγλώττως μ' ἓνα λόγον ποῦ δριμύν
τῆς ἀφίξεώς του ταύτης τὴν κυρίαν ἀφορμὴν.

Κι' ἐσκορπίσθησαν τὰ πλήθη, ποῦ σὲ κάνουν νὰ γέλας,
κι' ἔλεγαν τὴν Ἀδριάναν, τὴν ἀφάρτη καὶ παχειά,
κι' ὁ Στριφτόμπολας σὰς εἶπε, Πατρινὸς φουστανελάς,
νὰ τσακίσετε τὴν στάμνα, ποῦχει μέσα τὴν οὐχιά.

Φαντασθῆτε, συμπολίται, καὶ ὅτ' οὐ κράτος μας μὴ ἕμερα
νὰ γένῃ Βουλὴ δευτέρα,

σ' ἀγαπῶ, συχνὰ νὰ λέω ὅτ' οὐ καθὲν πατριώτη,
νὰ μοῦ λέῃ «ποῦ μὲ βάζεις» νὰ τοῦ λέω «μὲς ἀπὸ τὴν πρώτη».

μά κι' αν πέσω, να μου λήγ, μια χαρά κι' απ' εκεί πέρα ;
 ε! κι' αν πέσης, να του λέω, να βρεθής μεις 'στη δευτέρα.

Πολίται.— Κύρ Φασουλῆ, πεινάμε,
 και νηστικοί περνάμε.

Φασ.— Πεινάτε, συμπολιταί μου; μὲ πιάνουνε τὰ γέλοια...
 και κάμποσα χωριά πεινοῦν,
 μὰ γιὰ τοὺς φούρνους ξεκινοῦν
 κι' ἀρπάζουνε καρβέλια.

Σεῖς ὅμως χαχανίζετε, κι' αν λέτε πῶς πεινάτε,
 μ' ἓνα συλλαλητήριο τὴν πείνα σας ξεχνάτε.
 Πραγματικῶς ἐξίσταμαι μαζί σας, συμπολιταί,
 πῶς ἔχετε και νηστικοί κουράγιο νὰ 'μιλάτε.
 Σὰν τσαμπουνῶς πῶς ἐκ λήμῳ κοντεύεις νὰ πεθάνης
 τότε δὲν ἔχεις ὄρεξι ψηφίσματα νὰ κάνης.

Τότε μουγγρίζεις σὰν θειό,
 τότε μὲ πείνας γκάρισμα
 μπαίνεις 'στὸ πρῶτο μαγεῖο
 νὰ σὲ ταίσουν χάρισμα.

Δὲν πιστεύω, συμπολιταί, σοβαρῶς κι' ἀληθινὰ
 πῶς κανεὶς ἐδῶ πεινά.

'Εδῶ πέρα κι' αν δὲν ἔχης τὸ καρβέλι σου νὰ πάρης
 γίνεσ' ἓνας διακονιάρης,
 στέκεις 'στῆς γωνιᾶς τῶν δρόμων νὰ μὴ σὲ πατοῦν τὰ κάρρα,
 κι' ἔτσι κάποιος θὰ περάσῃ νὰ σοῦ δώσῃ μιὰ δεκάρα.

Πολίται.— Νέους φόρους κατὰ στρέμμα βάζουν σήμερα
 'στ' ἀμπέλια.

Φασ.— Σὰς ἀκούω, συμπολιταί, και λιγόνομαι 'στὰ γέλοια.
 Βλέπεις τοῦτον τὸν σπουργίτη,
 ποῦ 'στοῦ δένδρου τὸ κλαδί
 δίχως στέγη, δίχως σπῆτι,
 τσίου τσίου κελαΐδει;

Δὲν φωνάζει πῶς πεινά κι' ἀγνοεῖ τὴν ἀσπίδα,
 ἐπειδὴ κι' αὐτὸς δὲν ζῇ σὰν κι' ἐμᾶς σὲ Πολιτεία.
 Τώρα 'στὸν ἀέρα τρέχει,
 τώρα κατὰ γῆς πετᾷ,
 μήτε μιὰ Βουλὴ δὲν ἔχει,
 μήτε δευτέρη ζητᾷ.

'Οποῖος θέλει Πολιτεία, κράτος, Σύνταγμα, θεσμούς,
 και προϋπολογισμούς,
 ὅποιος θέλει νᾶχῃ Στόλους και Στρατοὺς νὰ πολεμῇ
 Βουλγαρία και Τουρκία,
 τοῦτος πρέπει νὰ πληρώῃ πρὶν νὰ τρώῃ γιὰ ψωμί
 σταυρωτῶν κοντακιάς.

'Ο καθένας σας θὰ ξέρῃ, συμπολιταί μου και φίλοι,
 ὅτι μὲς' ἀπὸ τὰμπέλια ξεφυτρώνει τὸ σταφύλι,
 κι' ὕστερ' ἀπὸ τὰ σταφύλια βγαίνει τοῦτο τὸ κρασί,
 ποῦ τὸ πίνω και τὸ πίνεις, και μεθῶ κι' ἐγὼ και σύ.

Εἶναι δίκαιον λοιπὸν, δίχως φόρους νὰ πληρώῃς,
 νὰ μεθᾷς, νὰ μαχαίρωνῃς,
 νὰ γκαρίζῃς, νὰ τρικλίζῃς, νὰ κτυπᾷς τὴν 'Εξουσία
 και ποτίζωντας τοὺς τοίχους νὰ γυρεύῃς Γερουσία.

'Εχεις μούτρα δίχως φόρους νὰ 'μιλάς γιὰ κοινωνία;
 ἔχεις μούτρα δίχως φόρους νὰ ζητᾷς Μακεδονία;
 ἔχεις μούτρα δίχως φόρους εἰς τοὺς τάφοις τῶν προγόνων
 κάθε τόσο ν' ἀπαγγέλλῃς,
 και τοὺς πόθους τῶν αἰώνων
 κι' οὐρητήρια νὰ θέλῃς;

Με τοὺς φόρους τὰ ταμπούρα, τὰ στρατεύματα κι' οὐ
 μὲ τοὺς φόρους καὶ 'βρίσκεις νὰ σουφρώσῃς 'στὰ πόρτα
 μὲ τοὺς φόρους πέρνεις δρόμο γιὰ νὰ φθάσῃς μεις 'στὴν
 και σὲ στρώνουν 'στὸ κυνήγι και γυρίζεις 'στὴ Λαμία.

Προσφιλεῖς μου συμπολιταί,
 πρέπει νὰ παρακαλῇτε
 τὸ τομάρι νὰ σᾶς γδέρνουν
 κι' ὅλο φόρους νὰ σᾶς πέρνουν.

Μὴ τοὺς φόρους, συμπολιταί, μὴν τοὺς 'βρίσκετε μαζὶ
 και χωρὶς γι' αὐτοὺς νὰ κλαῖτε
 'στὸν Σιμόπουλο νὰ λέτε:

«Μπάρμπ' Ἀνάργυρε, νὰ ζήσης, βάλε μας ἀκόμη κι' ἄλλο»

Προσφιλεῖς συμπατριῶται, τόσον παῖδοι και καλοὶ,
 μὴ γενῇτε Σικελοί,
 κι' αν δὲν ἔχετε νὰ τρώτε και τροφὴν ἐπιουσίαν
 στρίβετε ἓνα τσιγαράκι και ζητεῖτε Γερουσίαν.

Πολίται.— Μὰ δὲν ἔχομε τσιγάρο...
 Φασ.— Δὲν περνοῦν αὐτὰ σ' ἡμᾶς
 πάντα θάβρετε 'στοὺς δρόμους ἀποτσιγάρο και...

(Ἐνῷ τοιαῦτα λέγει σοβαρὰ
 σιμῶνουν παραμάνναις μὲ μωρὰ).

Φασ.— Προσφιλεῖς μου παραμάνναις, ποῦ βυζαίνετε
 και τῆς κούνας μπασταρδέλια,
 πλησιάζετε κοντὰ μας γαλουχοῦσαι τὰ μωρὰ
 νὰ γραφῇ και τὸνομά σας μέσα 'στὴν ἀναφορά.

Θέλετε τὴν Γερουσίαν ;... παραμάνναις, τί γελᾶτε;
 παραμάνναις δὲν ἀκούτε ; παραμάνναις δὲν 'μιλάτε ;
 'Ἡ πατρίς μ' αὐτοὺς τοὺς νόμους συμφορὰς πολλὰς ὑπομένει
 μὰ γι' αὐτὸ, μωρῶν τροφοί,
 δὲν σᾶς καίγεται καρφί...
 μοναχὰ μισθοὺς ζητεῖτε και κανένα πυροσβέστη.

Τὰ μωρεῖλια περιέργως μὲς 'στὰ μάτια μὲ κυττοῦν...
 νέον Σύνταγμα κι' ἐκεῖνα δίχως ἄλλο θὰ ζητοῦν.
 'Ισως ἴσως μὲ τὸν χρόνον, ποῦ πετᾷ ταχὺς σὰν βέλος,
 τοῦτο τὸ μωρὸ κι' ἐκεῖνο Γερουσίας γίνῃ μέλος.

Παραμάνναις, δὲν ἀκούτε ;... κλαίει τῶν μωρῶν τὸ πλῆθος
 κρίμα ποῦ κι' ἐγὼ δὲν ἔχω 'λίγο γάλα μὲς 'στὸ στήθος

νὰ βυζᾶω τοὺς Μεσσίας
 τῆς μελλούσης Γερουσίας.

και σεις, νταντάδες ξέναις, ποῦ καθεὶς σᾶς ἐκτιμᾷ,
 πλησιάζετε σιμά.
 'αν δὲν λέγεσθ' Ἕλληνιδες, μὰ ποσῶς δὲν ἀμφιβάλλω
 τῶν Φιλελλήνων νταντάδες θὰ γενῇτε δίχως ἄλλο.

Ὁ πῆρ δὲν γλυτύνει... εἴτε φᾶμ ντὲ λῆτρ ἢ μπόνα
 μιὰ νὰ 'δῇς τὸν Παρθενῶνα,
 γιὰ νὰ τὸ καταλάβῃς Φιλελληνισμὸ παθαίνεις
 και γιὰ τοὺς Ρωμηοὺς πεθαίνεις.

Πλησιάζετε σ' ἐμᾶς, ποῦ μᾶς 'βύζαξαν Κουρήτες,
 καὶ 'ἀκούετε κι' ἐμένα, ποῦ σὰν σπίνος κελαιδῶ...
 ἡ Γαλλίς Μαντάμ. Ἀντὰρ ἐμαδοῦσε μαργαρίταις
 νὰ μᾶθῃ σὰν Φιλέλλην ἂν τὴν ἀγαποῦν ἐδῶ.

Ὁ λαὸς τοῦτον 'στοὺς κάμπους μαδημένα 'ρωτηθήκαν
 κι' ὅλα τῆς ἀποκριθῆκαν

πῶς ἐμεῖς τὴν ἀγαποῦμε μ' ἓνα πάθος Γαλλικό,
 κι' ἐφυγ' εὐχαριστήμενη κι' ἀφῆσε τὸν Φαρμακὸ.

Γιὰ τὴν 'Εθνὸςνέλευσι, πολίται, σᾶς συγχαίρω...
 ξέχασα και τὸν σκύλο μου μαζί μου νὰ τὸν φέρω.
 Στοίχηματίσω, βρε παιδιὰ, κι' ὁ Γκιουλ πῶς θὰ τὴν θέλῃ,
 γιατί τὸν 'φορολόγησαν και τοῦτον τὸν ταμπέλη.

Ἐπίσημον ὁ Φασουλῆς
 σᾶς ἀναγγέλλει γεγονός,
 πῶς θὰ περνᾷ πολυτελεῖς
 ὁ βρωμομούργος καθενός.

Κι' ὅπως πολλοὶ μπακαλῆδες μᾶς 'πήραν φαλάγγι
 με τὴν ὀκαγγυλάγγη,
 και λὲν πῶς αἷμα τρέχει μπλε 'στὰς κυανὰς τῶν φλέβας
 κι' ἐμεῖς ὑποκλινόμεθα με τὸ προσήκον σεβας,
 ἔτσι και τώρα θὰ γενοῦν, συμπατριῶται φίλοι,
 τοῦ δρόμου τὰ κοπρόσκυλα πολυτελεῖας σκύλοι.

Τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως ζήτω καὶ κόντρα ζήτω,
τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως τὰς ἀπαρχὰς κηρύττω.
Καλὰ καλὰ, μωρὲ παιδιὰ, δὲν ξέρω τί θὰ πῇ,
ἀλλ' ἀκουσὰ πῶς τὴν ζητοῦν κι' ἀπὸ τὸ Κορωπί.

Γιὰ τὴν Ἐθνοσυνέλευσι συστήνω Συνδικάτο,
χειροκροτῶ τὴν κλεφτουριά,
κι' ἀπὸ τοῦ δέντρου τὰ κλαριά
πετῶ καὶ πέφτω κάτω.

Καὶ προσκαλῶ μὲ σοβαρὸ τὸν ἕνα κι' ἄλλον μόρτη,
προτοῦ γιὰ τὴν Ἀμερική νὰ βγάλῃ πασσαπόρτι,
μέσα σὲ ψήφισμα μακρὸν νὰ γράψῃ τὸνομά του,
καὶ ψῆφον Γερουσιαστοῦ νὰ δώσῃ 'στὸν ψωμὶ του.

Καὶ πέτρα πίσω ρίχνωντας 'στὸν τόπο τῶν Ρωμῶν,
ποῦ γλάρωναν τὰ μάτια του γιὰ ψίχουλα ψωμιῶν,
καὶ μέσα 'στὴν Ἀμερικὴ νὰ σκούζῃ μόνος ζήτω
γι' ἄλλῃ Βουλὴ δευτέρα...
ὁ λόγος ἐτελείωσε, λὰ μούζικα φινίτο,
καὶ σύρτε παραπέρα.

Πρὸς τὸ Κουδέρνο σοβαρὰ τῶν πολιτῶν ἀναφορά.

Κυττάζοντες ἀντίκρυ μας τὸν γέρο-Παρθενῶνα,
ποῦ γίνηκε σαράβαλο σὲ τοῦτον τὸν αἰῶνα,
βλέποντες καὶ τὸ Στάδιον,
τὸ σύγχρονον Παλλάδιον,
ποῦ πάλιν τῆς γυμναστικῆς θὰ μᾶς φρενιάσῃ τρέλλα,
κι' ἴσως ἰδοῦμε κατ' αὐτὰς
μικροὺς μεγάλους μαθητὰς
'στοὺς Ἀνιάτους νὰ τοὺς πᾶν ἀπὸ τὸ σύρε κι' ἔλα.

Στροβίλους σκόνης χάπτοντες καὶ κάθε βρώμας ὕλην,
καὶ τοῦ Ρωμαίου βλέποντες Ἀδριανοῦ τὴν Πύλην,
ποῦ γύρω γύρω κάγκελα δὲν εἶχε 'στὸν καιρὸ του,
γιατὶ κανεὶς δὲν πῆγαινε νὰ κᾶνῃ τὸ νερό του.

Σουλατσαδῶρων βλέποντες ἐρωτικούς ὁμίλους,
ποῦ ἔγαινον τέρσοι 'στὰ χαρτιὰ καὶ 'στὴν ἀγάπῃ σότοι,
κυττάζοντες κι' ἀπὸ μακρὰν πολλοὺς ἀνεμομύλους,
ποῦ τοὺς κτυποῦν ἀτρώμητοι σημερινοὶ Κισσάτοι.

Κυττάζοντες καὶ δουρικὰ
διάπυρα κι' ἐρωτικά,
τῆς παραμάνναις τῆς Ρωμῆαις καὶ τῆς Φραγκιάς τῆς μπό-
ποῦ βυζανιάρικα βαστοῦν μὲ μοῦτρα σὰν χλεμπόναις. [ναις,

Κυττάζοντες καὶ τοῦ Βωτὶ τὸ γρήγορο τραμβαῦ,
ποῦ κόσμο γιὰ τὸ Φάληρο μὲ τὸν ἀτμὸ τραβάει,
κι' ἐμεῖς δὲν ἔχομε καπνὸ 'στὴ δόλια ταμπακέρα μας
καὶ πέρνομε 'στὸ Ζάππειο μὲ λόγους τὸν ἄέρα μας.

Τοῦ Ρήγου δίσκους βλέποντες γεμάτους μὲ τσανάκια,
θαυμάζοντες γιὰ μερικοὺς πῶς ἔχουν πορτοφύλι,
ἀκούοντες ἐνίοτε κι' ἐκεῖνα τὰ ἡδονάκια,
ποῦ κελαῖδουν 'στοῦ Παλατιοῦ τὸ πρῶτο περιβόλι.

Ἀφήσαντες τὰ χωρατὰ
κι' ἀκούσαντες τὸν Γονατᾶ,
κι' ἄλλους σπουδαίους ρήτορας καὶ Γερουσιολάτραις
καὶ παροιμίας μερικὰς τοῦ Νέστορος τῆς Πάτρας.
τούτεστι τοῦ φουστανελά καὶ γέροντος Στριφτόμπολα,
ποῦ τὸνομά του συμφωνεῖ 'στὴ ρίμα μὲ τὴν τόμπολα.

Ἀκούσαντες ἐπὶ πολὺ
καὶ τὸν σαχλὸ τὸν Φασουλῆ,
Στριφτόμπολα τῶν Ἀθηνῶν μὲ φράγκικα ντυμένο
καὶ κοκκαλιάρη Μιραμπῶ καὶ ζυλοφορτωμένο.

Κυττάζοντες πῶς ἄρχισαν νὰ βγαίνουν παπαρούναις,
ἀκούσαντες καὶ μίαν
σπουδαίαν παροιμίαν,
ὅτι τὰ σῦκα τὰ καλὰ τὰ χάθουν ἢ κουρούναις.

Ἀκούσαντες καὶ τὸ ρητὸν ἐνὸς ἀλογοσοῦρτη
πῶς σὰν καῆς μὲ τὸν χυλὸ φυσᾶς καὶ τὸ γιαιοῦρτι,
κι' ἄλλοι ποῦ τῶχ' ἡ κοῦτρα του καὶ κατεβάζει ψεῖραις,
καὶ μὲ συλλαλητήρια δὲν βγαίνουνε σωτήρες.

Τὸν Ἀτλαντα τῶν συμφορῶν βαστάζοντες ἐπ' ὤμων,
τῆς τσέπαις μας χαλεύοντες, σκεφθέντες κατὰ νόμον,
ζητοῦμεν νὰ μᾶς δώσετε τοῦ Κεντρικοῦ λουφῆ...
ἀκολουθοῦν τοῦ Φασουλῆ κι' ἄλλων ὑπογραφαί.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ὁ Μίμης ὁ Γαλάνης, φύσις ποιητικὴ,
ποῦ πῆγε 'στὸ Παρίσι γιὰ τὴν ζωγραφικὴν,
'στὰ Γαλλικὰ τὰ φύλλα πολλὴ φιγοῦρα κᾶνει,
κι' ὁ Φασουλῆς προσχαίρει
καὶ μ' ὅλους τὸν γεραίρει,
φωνάζων «ἔλα μέσα» 'στὸν προσφιλεῖ Γαλάνη.

Κυριακίδου μαγαζὶ μεγάλον καὶ Μουντρέα,
τῆς ὥρας ἐμπορεύματα καὶ στερεὰ κι' ὠραῖα,
κοστοῦμ τῆς Λόντρας θαυμαστὰ καὶ Γαλλικὰ πρὸς τούτοις,
ποῦ νέος γίνεται μ' αὐτὰ κι' ὁ γέρος ὁ φαφούτης,
ὅλος συλλήβδην ὁ συρμός μὲ πάντα τὰ προσήκοντα...
ὁδὸς Αἰόλου, κι' ἀριθμὸς τέσσερα κι' ἐνενηκοντα.

«Ἐπετηρὶς τοῦ Παρνασσοῦ», σημαντικὸν βιβλίον,
τὴν τοῦ Συλλόγου πρόδον εὐγλωττῶς ἀναλύον.

Ὁ Φίλιππος Γεωργαντᾶς, Παιδείας θιασώτης
καὶ Τυμηματάρχης πρώτης,
ἐστεφανώθη κατ' αὐτὰς Χρυσὴν τὴν Ἑμπεριίκου,
ὄντως χρυσὴν νεάνιδα κι' εὐημερίαν οἴχου.

Ἐξέλασα νὰ γράψω μὲς 'στ' ἄλλα τὰ πολλὰ
καὶ τοὺς ὠραίους γάμους τοῦ νέου Κεφαλά
μαζὶ μὲ τὴν Μαριέτα, τὴν τόσον εὐσταλῆ,
τοῦ Σακελλαροπούλου βλαστὸν περικαλλή.

Τὸ γραφεῖον τοῦ Ρωμηοῦ μας, παρλαπέπα πατριώτου,
ἀριθμὸς τριαντατρία, εἰς τὸν δρόμον τοῦ Διδότου.